

MICALET TEATRE

Contes de 'Les mil i una nits'

Vicent Vila Berenguer

Il·lustracions d'Aram Delhom

ESCENA 1

PRESENTACIÓ

VISIR. En el nom i glòria d'Al·là, que és gran i tot ho sap, vull contar-vos una gran història, potser una de les més grans mai no escrita ni llegida...

Hi havia una vegada un rei savi i poderós que regnava sobre un gran territori. Tenia dos fills: Xahriar, que era el major, valent i de caràcter fort, i que com a primogènit va heretar totes les possessions de son pare, i Xah Zaman, que era el menut i, per tant, no tenia cap dret a l'herència paterna.

Però Xahriar estimava molt el seu germà i va repartir amb ell el regne, de manera que el major regnava a Pèrsia i el menut a la Gran Tartària...

Un dia, Xah Zaman, que també volia molt el seu germà, va decidir anar a visitar-lo...

(Ombres.)

XAH ZAMAN. Benvolguda esposa, tinc moltes ganes de vore Xahriar, el meu germà, i fer-li una abraçada; fa tant de temps que no ens trobem...

ESPOSA. Vés a fer-li una visita i gaudiu de la vostra amistat, però no tardes a tornar... I perquè estiga tranquil·la fes-me saber mitjançant algun missatger que has arribat bé i sobretot quan tornes, així et rebré com et mereixes.

XAH ZAMAN. Gràcies, estimada. Així ho faré.

ESPOSA. I no t'oblides de portar-li el llibre de contes que vas encarregar per a ell. De segur que li agradarà molt, ja que li plauen molt les narracions i les llegendes.

XAH ZAMAN. He pensat que per a anar-hi més de pressa i no fer despeses innecessàries, aniré sol i en un parell de setmanes estaré de tornada.

ESPOSA. Que tingues bon viatge i una bona estada al regne de Xahriar.

XAH ZAMAN. Gràcies, estimada. I ara, adéu.

ESPOSA. Ací estaré, amor meu, esperant el teu retorn. (*S'abracen.*)

VISIR. A la matinada, Xah Zaman va partir amb el cavall més ràpid que tenia i, tantes ganes tenia d'abraçar el seu germà, que fins a migdia no es va adonar que havia oblidat el llibre i, com que el seu amor era més gran que la seua pressa, va

decidir tornar a palau per a arreplegar-lo. Faria nit allí amb la seua esposa i reprendria el viatge l'endemà.

Però en arribar, va descobrir la seua dona abraçada amb el cap dels arquers.

(Ombres. L'ESPOSA abraça i besa un home.)

XAH ZAMAN. Per tots els dimonis de l'infern!

ESPOSA. Xah Zaman, marit meu! Què fas ací?

XAH ZAMAN. Això és el que jo hauria de preguntar! Però després del que he vist, no calen més explicacions! *(Amb l'espasa mata l'arquer i la dona.)*

VISIR. Xah Zaman va reprendre el seu viatge. I així, ple d'odi i tristor, va arribar al palau de Xahriar, el seu germà, on va passar una temporada llarga. Fins que un dia...

ESCENA 2
AL PALAU DE XAHRIAR

*(XAHRIAR llig el llibre de XAH ZAMAN.
Entra XAH ZAMAN.)*

XAH ZAMAN. Benvolgut germà, m'alegra trobar-te immers llegint el llibre que amb tanta cura vaig encomanar per a tu, encara que no pensava mai que seria tant del teu gust.

XAHRIAR. Estimat germà, no podries haver tingut una idea més bona que fer-me este regal que m'estime més que qualsevol altra cosa. Ja saps com m'agraden els contes i les històries...

XAH ZAMAN. Em fa molt feliç saber que ho he encertat.

XAHRIAR. Però parlant de tot un poc, si les narracions m'agraden, no saps com celebre vore't finalment tan content...

XAH ZAMAN. Gràcies, Xahriar. Les coses van millorant...

XAHRIAR. Des que vas arribar, i per respecte al teu silenci, no he volgut preguntar pel motiu de la teua tristor, però ara que et veig més bé m'agradaria que compartires amb mi el perquè del teu mutisme...

XAH ZAMAN. Jo agraïsc el teu respecte d'abans tant com el d'ara endavant i voldria no dir-te de moment el que em va succeir. Però estigues segur que en el futur compartiré amb tu aquella pena que a poc a poc va minvant.

XAHRIAR. D'acord, com vulgues. Però si preferixes callar el motiu de la teua pena, estic segur que sí que voldràs contar-me la causa de la teua alegria d'ara...

XAH ZAMAN. Potser encara és més delicat el motiu de la meua felicitat que el de la meua tristor... Només puc dir-te que havia sofrit un dany i he descobert que altres també el patixen...

XAHRIAR. És clar, germà: no s'ha trobat cap mal que siga exclusiu de ningú!

XAH ZAMAN. Exacte! I en descobrir que no sols jo el patisc, la meua angoixa s'ha tornat menys greu...

XAHRIAR. I ara és el moment de compartir-la amb mi.

XAH ZAMAN. No, germà meu. Et pregue que no em demanes això. Potser el meu dolor

també serà teu i no em perdonaria mai haver-te ferit.

XAHRIAR. Prou! Massa misteri! Et demane que confies en mi. Ja no som uns xiquets i sabem assumir els problemes. Vinga, Xah Zaman, anima't, conta-m'ho.

XAH ZAMAN. Benvolgut Xahriar, no hi insistisques.

XAHRIAR. Sé que has estat passejant pels jardins de palau, on te'n vas anar trist i d'on has tornat content. Què ha passat en eixa passejada?

XAH ZAMAN. Veig que has estat al meu costat en el dolor i també ara compartixes la meua felicitat. És cert, en eixa passejada llarga pel parc vaig anar a parar a la casa dels jardiners i allà...

XAHRIAR. Vinga, germà, acabem el misteri!

XAH ZAMAN. És que...

XAHRIAR. Si no m'ho dius, jo mateix aniré a vore què hi ha allà!

XAH ZAMAN. No, per Al·là, no hi vages!

XAHRIAR. Veig que no m'ho vols contar.

XAH ZAMAN. En realitat, no estic segur del que vaig vore... Perdona, Xahriar, perdona.

XAHRIAR. Em demanes perdó per una cosa que no m'has dit? Què vas descobrir a la casa?

XAH ZAMAN. Deixa-ho.

XAHRIAR. Prou! Ara torne!

XAH ZAMAN. No, Xahriar, no hi vages. No hi vages!

(XAHRIAR se'n va. XAH ZAMAN agafa el llibre, l'abraça i plora. Entra el VISIR.)

VISIR. Pobre Xah Zaman, tu també vas patir eixe engany...

XAH ZAMAN. Sí, però no suposava mai que el meu germà estaria tocat per la mateixa maledicció i que, a més, seria jo qui li ho descobrira.

VISIR. Un dia o altre havia de ser. Eixe maleït joc de la sultana ja durava massa temps.

XAH ZAMAN. Quina tristor: els dos germans patint la mateixa desgràcia!

VISIR. És el destí, que de vegades arrossega les persones a la seua perdició.

(Entra XAHRIAR amb les mans plenes de sang.)

XAHRIAR. Horror, traïció... Mort!

XAH ZAMAN. Xahriar!

XAHRIAR. Aleshores tu també... La teua dona?

XAH ZAMAN. Sí, la vaig trobar amb el cap dels
arquers. Els dos van morir a les meues mans!

XAHRIAR. Jo també he fet el mateix!

XAH ZAMAN. Ho sent, germà!

XAHRIAR. (*Amb ràbia.*) Sí. Ara hem de ser forts:
ens ajudarem l'un a l'altre i de segur que el
temps que tot ho cura portarà la pau als nostres
cors. (*S'abracen.*)

XAH ZAMAN. Germà, amb el teu permís, jo tor-
naré a Samarcanda, el meu regne. He descuidat
massa temps el treball i les qüestions d'estat i
de segur que amb les obligacions diàries els dos
podrem oblidar més prompte.

XAHRIAR. Sí, vés i recorda que sempre estaré al
teu costat!

XAH ZAMAN. I jo al teu... Sort! (*S'abracen.*)

VISIR. Que Al·là vos guardi als dos!

(*XAH ZAMAN ix.*)

XAHRIAR. I ara, benvolgut visir, proclamarem un
ban que ha de ser llegit a tot el regne.

VISIR. Majestat...

(*Fosc.*)

ESCENA 3

EL BAN

PREGONER. En el nom d'Al·là, que és gran i tot ho sap, jo, Xahriar, sultà de Pèrsia, ordene, perquè tot el meu regne sense excepció ho complisca, que cada dia em siga presentada una jove amb qui em casaré a la vesprada i a qui executaré l'endemà, a l'eixida del sol.

(Música dramàtica. S'escolten fragments del pregó per totes bandes. Veus desencanaixades i plors omplin l'escenari i el teatre. Fosc.)

VISIR. La notícia d'aquella crueltat va causar una gran consternació a tot el regne. Per totes bandes només s'escoltaven crits i plors. De vegades era un pare que plorava per la pèrdua d'una filla; d'altres, mares que temien el rapte de les seues descendents. Tot el poble feia ressonar a l'aire el seu lament, i les lloances i l'admiració d'antany es van tornar en contra del sultà, a qui ara tots odiaven.

I així va passar un any rere un altre, fins
que un dia...